

det Nene med, og det blev meget omtalt i det daværende Udvalg, at man maatte ønske at faae saadanne Bestemmelse som dem, der nu ere foreslaaede i den foreliggende § 1. Det var altsaa slet ikke, fordi man ved Loven af 4de April 1855 ligesom havde naaet Slutningen for hele den kirkelige Frihed, at man dengang blev staaende ved denne Lovs Bestemmelse. Jeg skulde sandelig meget ønske, at man vilde bibeholde § 1, saaledes, som den er vedtagen ved 2den Behandling, og det gjør mig virkelig ondt, at den ærede Cultusminister ikke kan gaae ind derpaa, men jeg kan desuagtet ikke lade være at stemme for den, da det er min Overbevisning, at vi derved vilde afhjælpe en stor religiøs Trang og forhindre Udtrædelse. Et Rigtigt har sagt, og det er vistnok sandt, at det ikke er mange Dage siden, at endeeft Menneſker have samlet sig, og sammenstude en stor Sum Penge til Opførelsen af en privat Kirke, og dette er jo virkelig et Beviis for, at der er stor Trang tilføde; men skal man saa nægte Folk en saadan lille Smule mere Frihed og derved maaskee faae dem til at gaae ud af Kirken? Det er virkelig et farligt Spil, som jeg ikke tør give min Stemme til.

Krieger: Jeg har en vis Skj for paah at udtale mig udførligt om adskillige af de Punkter, som her ligge for, og jeg skal heller ikke gjøre det, men jeg er nødt til med et Par Ord at svare den ærede Landskingsmand (Vensen). Forfaavidt det ærede Medlem, efter hvad der siges mig har fremdraget Ytringer af det fraværende svenske Medlem, hvorefter jeg ikke skulde kunne have nogen Mening om denne Sag, fordi jeg boer i Kjøbenhavn, skal jeg indskrænke mig til at bemærke, at jeg med Fornøielse skulde have optaget dette Spørgsmaal til Forhandling med den, fra hvem denne besynderlige Misforstaaelse kom, men jeg er ikke tilfunds at optage det mod den, der kommer med det paa anden Haand. Naar dernæst det ærede Medlem sagde, at jeg havde angivet at have hørt ham udtale, at det ogsaa var Bequemmelighedshensyn, der gjorde sig gjældende, saa er det en grundig Misforstaaelse. Jeg antydede og vilde med Villie ikke dengang gjøre det skarpere, at der var stor Forvirring

i det ærede Medlems Udtalelser forrige Gang, idet han paa eengang mindede om de første Christine og i samme Landedræt talte om at have maattet fjort 3 Mill. Jeg antydede, at der i denne Sammenstilling laa en Forvirring, en Sammenblanding af Samvittigheds- og Bequemmelighedshensyn, men som jeg ikke vilde gaae nærmere ind paa. Det er ved hele denne Lovs Forhandling oftere saa, at man synes mig, maa have en vilkaarlig Fornemmelſe af, at der her foreligger Spørgsmaal, paa hvilke der tages paa en saadan Maade, at man ikke gjerne vil optage ethvert Ord til starp Belysning. Dette gjælder f. Ex. netop med Hensyn til denne Ytring om de 3 Mill. Søvrigt vil jeg dog bede erindret, at der gives Hjemmedaab, og at der ogsaa, hvor der er tilstrækkelig Grund dertil, kan meddeles Nadverens Sacramente i Huset. Man skal altsaa ikke for stærkt gjøre disse Bequemmelighedshensyn gjældende. Naar dernæst den ærede Landskingsmand opfattede et andet Ord af mig saaledes, som om jeg paa nogen Maade skulde have antydet, at den Betænkning, der blev afgiven af Kirkecommissionen, var afgjørende for de Medlemmer, der i Rigsdagen stemte for Sagen, vil det ærede Medlem dog vist ved nærmere Overveielſe være enig med mig i, at det har jeg naturligtviis hverken sagt eller meent. Jeg sagde, at det hørte med til hele den gjældende Sognebaandslovs Forberedelse, at der, inden der kom en saadan Forhandling her paa Rigsdagen, hvor Loven blev vedtagen, ved Forhandlingerne i en Commission, sammensat saaledes, som den var sammensat, var givet et saadant Grundlag som det, der kom frem i Udtasset. Deri ligger noget i en Sag af denne Charakter ganske Andet, end at den Mening, der blev udtalt af de Mænd, der vare i Commissionen, uden Videre skulde være bindende for Rigsdagen; det kunde albrig falde mig ind at sige det, men jeg paaſtaaer, at det har den allerstørste Betydning for en kirkelig Lovs Gjenførelſe paa Rigsdagen — ved det foreliggende Lovforslag har denne Betragtning netop en overordentlig stor Betydning —, om det var muligt at opnaae det Samme for den, hvad der opnaaedes for Loven af 4de April 1855, om man gjennem en Forberedelse ved en ret-